

Sygn. akt II KK 219/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **D. D.**

oskarżonego z art. 278 § 1 k.k

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k

w dniu 6 sierpnia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na korzyść skazanego od wyroku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 20 maja 2015 r.,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w w zw. z art. 45 § 1 k.w postępowanie umarza;**
- 2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 maja 2015 r., Sąd Rejonowy w P., uwzględniając złożony w tym dniu na rozprawie przez obrońcę D. D., w trybie art. 387 § 1 k.p.k., wniosek o dobrowolne poddanie się przez oskarżonego karze, uznał tegoż D. D. za winnego tego, że: w dniu 29 października 2012 r. w P. dokonał zaboru w celu

przywłaszczenia mienia w postaci artykułów odzieżowych i obuwniczych o wartości 419, 97 zł. na szkodę D. Sp. Z o.o. – to jest czynu z art. 278 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 28 maja 2015 r., nikt bowiem go nie zaskarżył.

W dniu 27 lipca 2015 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja od tego wyroku sporządzona przez Prokuratora Generalnego, który zaskarżył go w całości na korzyść skazanego.

Prokurator Generalny zarzucił:

rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego art. 387 § 2 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu wniosku oskarżonego i wydaniu wyroku skazującego za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu 29 października 2012 r., gdzie wartość mienia wynosiła 419, 97 zł., tj. z rażąco obrazą przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., poprzez niezastosowanie reguł intertemporalnych wskazanych w art. 4 § 1 k.k. w sytuacji, gdy w dacie orzekania przez Sąd w niniejszej sprawie zachowanie D. D. wyczerpywało znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., bowiem w związku z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 r., poz. 1247) wartość skradzionego mienia nie przekraczała $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest w sposób oczywisty zasadna.

Taka ocena pozwoliła rozpoznać ją na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Nie ulega jednak wątpliwości, że sąd, rozstrzygając złożony – w oparciu o przepis art. 387 § 1 k.p.k. - przez oskarżonego lub jego obrońcę wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie oskarżonemu określonej kary lub środka karnego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego jest zobowiązany przede wszystkim sprawdzić zaistnienie wszystkich warunków dopuszczalności takiego wniosku określonych w art. 387 § 1 i § 2 k.p.k. Jednym z nich jest z pewnością zgodność zgłaszanych we wniosku, zaakceptowanych przez

uprawnionych uczestników postępowania, propozycji, w tym również, tych co do oceny prawno –karnej zarzucanego oskarżonemu czynu, wymiaru kary, bądź środków karnych z obowiązującymi przepisami prawa karnego materialnego. W sytuacji w której treść owego wniosku tychże regulacji prawnych nie respektuje niewątpliwym obowiązkiem sądu jest bądź to uzależnienie swojej decyzji o uwzględnieniu tego wniosku od dokonania w nim zmian konwalidującej tą dostrzeżoną jego wadliwość (art. 387 § 3 k.p.k.), bądź też rozpoznanie w dalszym ciągu sprawy na zasadach ogólnych (por. wyrok: Sądu Najwyższego z 24 września 2014 r., IV KK 278/14, KZS 2015/1/32; 10 lipca 2014 r., IV KK 115/14, LEX nr 1480342).

Tych powinności nie dopełnił jednak Sąd Rejonowy w P. rozpoznając złożony przez obrońcę D. D. na rozprawie w dniu 20 maja 2015 r., w trybie art. 387 § 1 k.p.k., wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Wprawdzie Sąd – w oparciu o wspomniany przepis art. 387 § 3 k.p.k. - ingerował w treść tego wniosku, stosownie go modyfikując i uzyskując na to zgodę uprawnionych (obecnych na rozprawie) osób, niemniej jednak nie dostrzegł już przy tym zasadniczej i implikującej merytoryczną ocenę trafności tego wniosku, kwestii.

Mianowicie tego, że zgodnie z przepisem art. 2 pkt 4, przywołanej już wyżej, ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, który obowiązuje od dnia 9 listopada 2013 r., art. 119 § 1 k.w. otrzymał brzmienie, iż kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą , jeżeli jej wartość nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia podlega karze aresztu , ograniczenia wolności albo grzywny.

Równocześnie nie ulega też wątpliwości, że stosownie do treści § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 r. (Dz. U. z dnia 15 września 2015 r., poz. 1220) od dnia 1 stycznia 2015 r. wysokość minimalnego wynagrodzenia ustalono na kwotę 1750 zł. Poza sporem jest zatem to, że jej $\frac{1}{4}$ wynosi 437, 50 zł.

Mając te regulacje na względzie bezspornym jest, że w chwili orzekania przez Sąd Rejonowy w P. w sprawie obowiązywała ustawa inna niż w czasie w którym D. D. miał popełnić ten zarzucany mu czyn. Zgodnie z poprzednim stanem prawnym to zarzucane mu zachowanie stanowiło występki określony w art. 278 § 1

k. (bowiem wartość graniczna skradzionej rzeczy, oddzielająca od występku, wynosiła 250 zł) z dniem 9 listopada 2013 r. stało się wykroczeniem przewidzianym w art. 119 § 1 k.w. W tej sytuacji – zważywszy na wskazane w art. 4 § 1 k.k. intertemporalne zasady stosowania ustawy karnej – niewątpliwie jest, iż sąd meriti powinien był zastosować wobec oskarżonego ustawę nową (skoro poprzednia nie była dla niego – co w tych warunkach oczywiste - względniejsza). Tym samym mógłby wyłącznie przypisać oskarżonemu sprawstwo wykroczenia określonego w art. 119 § 1 k.w. Tego też jednak uczynić praktycznie nie mógł, skoro – w dniu rozpoznania sprawy tj. 20 maja 2015 r.; nastąpiło już przedawnienie karalności tego popełnionego w dniu 29 października 2012 r. wykroczenia. Jego karalność ustała, bowiem od czasu jego popełnienia upłynęło już wówczas ponad dwa lata (art. 45 § 1 k.w.).

Stąd też stwierdziwszy zaistnienie tej ujemnej przesłanki procesowej – zgodnie z nakazem art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. i art. 4 § 1 k.k. - Sąd Rejonowy powinien był wtedy umorzyć postępowanie.

Zaniechanie przez ten Sąd takiej decyzji i tym samym nie dostrzeżenie powyższych prawnych uwarunkowań było nie tylko rażącym uchybieniem przywołanych wyżej przepisów, ale też miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Respektowanie bowiem przez sąd tych obowiązujących sytuacji regulacji, skutkowało by wydaniem orzeczenia o jednoznacznie odmiennej treści niż ta, którą zawiera zaskarżony wyrok.

W tych realiach niezbędne stało się więc uwzględnienie kasacji Prokuratora Generalnego, uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania - zgodnie z treścią przywołanych już wyżej przepisów.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 632 pkt 2 k.p.k.

Z tych to względów orzeczono jak wyżej.